

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΡΟΔΟΥ

Η ΛΙΓΓΕΡΗ

- Μιά Λιγγερή κανχήστηκε πῶς Χάρο δὲ φοβάται
 Γιατ' εἶν' τὰ σπύτιά της ψηλὰ κι' ἄντρας της παλληκαρί.
 Κι' ὁ Χάρος ὅταν τῶκουσε πολὺ τοῦ βαροφάρη
 Καὶ πέφτει τὲς σαῖτες του καὶ στήν αὐλή της πᾶει
 Τὴν κόρην ἐσαῖτεψε, σὶν τὸ τοπὸ τὴν ἀφίρει.
 Ἡμᾶρα της τὴν ἔκλαιε, τὴν ἐμοιριολογᾶτο
 — Χάρε, δουλεῖα ποῦ μ' ἔκαμες, τὴν ἀνηλιή μου κόρη !
 Τὴν ἔλουνρα σὰ σκοτειρά, τὴν ἔπλεκα σὶν φέγγος
 Καὶ τὴν σφιχτοκοροδέλιαζα ἔξω σὶν φεργαράκι.
 — Κόρη, σὰν ἔρθῃ ὁ Κωσταρτῆς τ' ἀπυλογὰ θὰ δώσω ;
 — Μᾶρα, σὰν ἔρθῃ ὁ Κωσταρτῆς μὴν πᾶ νὰ τὸν πικράνης,
 Στρώσέ του τάβλα θλιβερή, ποτῆρι πικραμμένο
 Δός του τὸν ἀγραβωρὰ του καὶ πέ του δὲν τὸν θέλω.
 Ἀκόμη ὁ Λόρος ἔστειλε στῆς κόρης της τὸ στόμα
 Βλέπει του καὶ κατέβαινε σ' ἄλογο καβαλάρης
 Τὰ ζενιουρά του τρίçare κ' οἱ μύσχοι του ἐμυρίζar
 Καὶ τὰ ξαρθὰ του τὰ μαλλιά σὶν ἥλιο ἐτραλίζar.
 Κλωτσιὰ δίδει σὶν μαῦρό του, σὶν γειτοριά της πᾶει
 Βλέπει στανρὸ σὶν πόρτα της, στανρὸ σὶν γειτοριά της
 — Γιὰ πεθερά μου πέθαρε, γιὰ πεθερός μου διᾶβῃ
 Γι' ἀπ' τὰ γυναικαδέρφιᾶ μου καρένα ἐσκοτῶσαν.
 Κλωτσιὰ δίδει τοῦ μαύρου του, σὶν ἐκκλησίᾳ πᾶει
 Βλέπει σκαριάδες κι' ἔσκαβαν τῆς κόρης τὸ μνημόρι
 — Νὰ ζήσης, ζήσης, μάστορη, τίρος εἶναι τὸ μνηῖμα ;
 — Τῆς Μαριγῶς τοῦ Κωσταρτῆ τῆς ἀγραβωριασμένης
 ὅποῦτ'ar μὴ καὶ μοναχὴ κι' ἦταν καὶ χαδεμένη.
 Κι' αὐτὸς ἀπ' τῇ τρομάρᾳ του πάλι ξαναρωτᾶ του
 — Νὰ ζήσης, ζήσης, μάστορη, τίρος εἶναι τὸ μνηῖμα ;
 — Τῆς Μαριγῶς τοῦ Κωσταρτῆ τῆς ἀγραβωριασμένης
 ὅποῦτ'ar μὴ καὶ μοναχὴ κι' ἦταν καὶ χαδεμένη.
 — Ἀς εἶν' μακρὸν κι' ἄς εἶν' πλατὺ κι' ἄς εἶν' γιὰ δύο ρομάτους
 Τὸ χατζιάρaki του ἔβγαλε ἀπ' τ' ἀργυρὸ φηκάρι
 Ψηλὰ ψηλὰ τὸ πέταξε κ' εἰς τὴν καρδιά του πᾶει
 Καὶ ἔτσι τοὺς ἐθάψανε τοὺς δύο τοὺς σ' ἓνα μνηῖμα
 Ἡ κόρη βγήκε λεμονιά κι' ὁ ρέος κυπαρίσσι.
 Κάθε Λαμπρή, κάθε γιορτῇ, κάθε καλὴν ἡμέρα
 Τὸ κυπαρίσσι ἔσκυβε, φιλᾷ τὴ λεμονίτσα,
 Ἡ λεμονίτσα σήκωνε, φιλᾷ τὸ κυπαρίσσι.
 — Γιὰ δὲ τὰ δολιοργίλκι ἀγάπη ποῦ περνοῦμε
 Ὅλοι φιλοῦνται ζωντανοὶ κι' ἐμεῖς ἀποθαμμένοι.